

eget Vedkommende siger Hus forbi med Hensyn til Forhaabninger om Diskontolættelse og Kreditlettelse, og hvori man for andres Vedkommende — jeg antager, der sigtes til Rigsdagen — underhaanden lader skimte igennem, at hvis der ikke foretages noget fra Rigsdagens Side, Støtteforanstaltninger, Værneforanstaltninger, er Resultatet i saa Henseende ogsaa givet. I Tilslutning hertil vil jeg gerne fremhæve den enstemmige Udtalelse, der blev afgivet af Rigsdagens Valutaudvalg den 23. Juli dette Aar, en Udtalelse, som det konservative Parti sluttede sig til, meget af Hensyn til det Afsnit, jeg her skal tillade mig at fremhæve. Jeg vil blot indskyde, naar den højtærede Statsminister ogsaa i Dag haanede os, fordi vi i sin Tid spaaede ilde om den Valutalov, som vi heldigvis ikke var med til at gennemføre, at jeg synes ikke, Tidspunktet er til at haane; jeg synes, at vi gensidigt skulde lade disse Vaaben ligge for Øjeblikket. Vi saa i en Retning mørkt paa Valutaloven af December 1924. Det, der kom i en helt anden Retning, har ingen hverken Ret eller Grund til at rose sig af.

Det, man altsaa samlede sig om i Rigsdagens Valutaudvalg i hin Sommermaaned, da man desværre ikke vilde lytte til vore Raad og gaa videre, var en Opfordring til Regeringen om at fortsætte Forhandlingerne med Nationalbanken og i Samraad med Udvalget at forberede en Forhøjelse af Valutalovens Minimumskurser og en Fastlægning af vor Valutapolitikens videre Udvikling og Endemaal. Derefter kommer det for os vigtige, der indbefattes i følgende Sætning, som jeg maaske maa have Lov til at citere ordret: „derunder, paa hvilken Maade Vanskelighederne ved Kronens endelige Fæstnelse bedst vil kunne afbødes“.

Vi har intet set eller hørt om Skridt eller Foranstaltninger i den Henseende, og uden at komme dybere ind paa Valutaproblemet — det er muligt, at der ved Lovforslagets tredie Behandling bliver Lejlighed hertil — vil jeg dog blot advare imod, at man nu pludselig, efter at man i 4—5 Aar har tumlet og kæmpet med Valutaproblemet og erkendt, at det var noget af det vanskeligste, noget af det, der stillede det største Krav til Arbejde, Sparsommelighed o. s. v., gaar over i det stik modsatte og behandler dette Problem som noget, der egentlig løser sig af sig selv, blot man siger det rigtige Ord, det rigtige: Sesam, luk dig op! fra autoritativ Side. Hvis man indstiller sig paa en saa let Basis i denne Sag, maa man for det

første med stør Forundring spørge, hvorfor man da ikke før har hittet paa noget saa letkøbt og saa bekvemt i alle de Aar, i hvilke man har tumlet med dette ubehagelige Problem. Men navnlig tror jeg, at den virkelige Afklaring af Situationen, som jo først indtræder i det Øjeblik, Fæstnelsen er naaet, da Produktionslivet og Handelslivet og Importen kommer i normal eller fri Gænge igen og hele Belastningsprøven af det nye Niveau kommer til Udførelse, vil vise, at slet saa letvindt er det ikke.

Jeg skal derfor tillade mig at henstille, at vi faar klaret de Spørgsmaal, jeg her har rejst, thi jeg tror, det er ganske nødvendigt som Forudsætning for, at der skabes den holdbare Valutaordning, som Kravet nu samler sig om i langt højere Grad, end det samler sig om, at Rigsdagen stadig skal bevare sin Frihed til fortsat at behandle det foreliggende Valutaproblem eller rettere til fortsat at blive bragt i nye Tvangssituationer af et Valutaspørgsmaal, der synes at være vokset os alle over Hovedet.

Trier: De Talere, som hidtil har haft Ordet, har, bortset fra den ærede sidste Taler, der ikke for Øjeblikket kunde tage Stilling til Lovforslaget, alle med Undertagelse af de ærede Medlemmer Hr. Pinstrup og Hr. C. O. Pedersen givet deres Tilslutning til de Foranstaltninger, der foreligger i Lovforslaget. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup byggede sine Betæneligheder ved dette Lovforslag paa den Maade, hvorpaa Forholdene havde udviklet sig siden det forrige Valutalovforslag. Det ærede Medlem gjorde gældende, at naar vi den Gang opstillede en Minimumskurs paa 70, gav vi dermed Spekulanterne Mulighed for at spekulere à la hausse, og han mente, at naar vi nu forhøjede Minimumskursen til 89, vilde vi muliggøre det for Spekulanterne at jage Kronen lige op til Pari. Men jeg forstod og har ogsaa forstaaet under alle Forhandlingerne, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup var enig med os i, at et af de Hovedmaal, det gjaldt, ikke alene var at hindre Haussen i at arbejde for stærkt, men ogsaa at umuliggøre Baissen; og hvis vi skal umuliggøre Baissen at drive Kronen ned igen fra det Stade, hvorpaa den nu staar, fra omkring 90 ned i 80erne, ja, saa skønner jeg ikke rettere end, at det er nødvendigt at have en Minimumskurs, saaledes som i øvrigt ogsaa alle Partiordførerne var enige om.

Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger, at det vil være saare